

De plaagkabouters van dorpje Paddenstoel

El Varón

Schrijver: El Varón.
Illustraties: Pi. Novarel
ISBN:9789402158502
© El Varón.

Hoofdstuk 1

In een groot bos dicht bij een open plek tussen de hoge bomen groeiden een kleine groep paddenstoelen. Hier wandelden maar weinig mensen. De paddenstoelen vormden met elkaar een dorpje. Dorpje Paddenstoel. In het midden van het dorp stond een boom met rode appeltjes. Verderop in het dorp stond een boom waaraan rode bessen groeiden. Langs de twee bomen liep een slinger- de slang paadje. De paddenstoelen groeiden aan weerszijden van het slinger- de slang pad. Het waren de huisjes van kabouterijtjes. Wanneer je het slinger- de slang pad tot aan het einde toe volgde, kwam je uit bij een grote waterplas. De kabouters, de dieren en de vogeltjes namen hier vaak een bad. Een kleine beek even buiten het bos vulde de waterplas.

In dorpje Paddenstoel woonde een heel raar kabouterfolkje. De kabouters die er woonden, waren uit hun eigen dorp verjaagd. Ze mochten niet meer in hun dorp wonen omdat ze vreselijk plaagden.

Ze vonden plagen leuk. Het liefst plaagden ze de hele dag. Zo erg, dat het pesten genoemd kon worden. Veel kabouterpjes uit het dorp waar ze eerst woonden moesten ervan huilen en waren een beetje bang voor de plaagkabouters. Zo gebeurde het dat de plaagkabouters allemaal naar dorpje Paddenstoel verhuisden en daar bij elkaar woonden.

Kabouter Modderbaard woonde dicht bij de waterplas. Hij was uit zijn dorp weggejaagd omdat hij met modder gooide. Dat deed hij nog elke dag sinds hij in dorpje Paddenstoel was komen wonen. Iedere morgen werd hij als eerste wakker. Zodra hij de slaap uit zijn oogjes had gewreven, haastte hij zich naar de waterplas om zich te wassen. Na het wassen smeerde hij zijn baardje in met blubber. Dat rook zo lekker, vond hij. Hij nam zelfs een emmertje verse modder mee naar zijn paddenstoel. De emmer zette hij alvast klaar terwijl de andere kabouters nog sliepen. Behendig klom hij daarna bovenop de hoed van zijn paddenstoel. Van hieruit kon hij de kabouters al van ver zien aankomen. Geduldig wachtte hij op de eerste kabouter die langs kwam. Wanneer

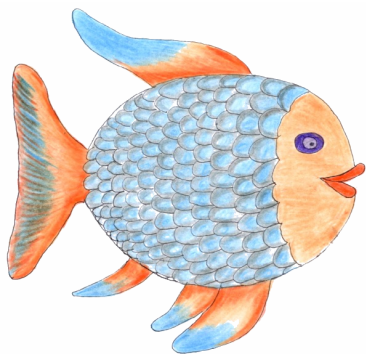

een kabouter op weg was naar de waterplas en langs zijn paddenstoel liep, deed hij nog niets. Hij groette vriendelijk, keek naar de vlinders en zong een vrolijk wijsje. Nee..., hij wachtte totdat de kabouter zich lekker schoon gewassen had en terugliep naar zijn huisje. Vlug verstopte hij zich dan achter zijn paddenstoel en lachte in zijn vuistje. De

schone kabouters noemde hij voor de grap 'badgasten'. Dat vond hij gewoon een leuk woord. Hij wachtte totdat de 'badgast' kabouter bijna voorbij zijn paddenstoel was gelopen. Met handen vol modder kwam hij op het laatste moment tevoorschijn. Hij gooide de modder tegen hun jasjes. En als ze omkeken probeerde hij hun baardjes te raken. Soms lukte het niet omdat hij misgooide. In dat geval smeed hij zijn emmertje met modder tegen hun broekjes. Bij iedere klodder modder liet hij zijn

schaterlach horen. Het meeste plezier had hij wanneer de 'badgast' kabouter helemaal onder de modder en de zwarte vegen zat. De vieze modderige kabouter probeerde snel weg te komen en rende meestal hard terug naar de waterplas om zich nogmaals te wassen.

Alle kabouters die zich in de waterplas wilden wassen, waren

genoodzaakt om het weggetje te gebruiken dat langs de paddestoel van kabouter Modderbaard liep. Kabouter Modderbaard is herkenbaar aan zijn zwarte baard en zijn rode puntmuts met een groene rand.

De vieze kabouters mopperden en vertelden alles aan Dobber de vis. Vaak moest Dobber het gemopper een aantal keren per dag aanhoren. Dat vond hij niet erg, soms moest hij er wel om lachen

maar dat liet hij natuurlijk niet merken. Hij zwom vrolijk in de waterplas en begroette alle kabouters. Hij vertelde verhaaltjes over de kleine kikkervisjes die in de waterplas groeiden. Dat fleurde de kaboutertjes weer een beetje op.

Halverwege het slinger – de slang pad woonde kabouter Bloteknie. Hij werd zo genoemd omdat hij een kort broekje aan had. Hij liet graag zijn blote knietjes zien. Kabouter Bloteknie had helemaal geen mooie knieën. Ze waren een beetje puntig met veel blauwe plekken. Dat kwam omdat hij iedereen probeerde te laten struikelen. Zelfs de kleine dieren zoals rupsen of lieveheersbeestjes. Hij vond het leuk en spannend om kaboutertjes op het slinger- de slang pad te verrassen. In het midden van het pad wachtte hij ze op en riep: “Tol betalen!”

Het kabouterdje dat langs hem wilde, moest een appel of een bes geven. Een eikeltje was ook goed. Als een kabouter niets kon geven, liet kabouter Bloteknie eerst zijn knietjes zien. Daarna gaf hij de kabouter een flinke duw of liet hij hem struikelen. Kabouter Bloteknie lachte zich slap wanneer een kabouter hard op de grond viel en het hele pad af rolde. Dan had hij grote lol.

Aan de overkant van het slinger – de slang pad, tegenover de paddenstoel van kabouter Modderbaard, woonde kabouter Frishark. Hij woonde naast een kleine dennenboom. De dennenboom groeide met zijn takken tegen de appelboom. Kabouter Frishark voelde zich heel belangrijk omdat hij naast de grote appelboom woonde. Behalve zijn

paddenstoelhuisje had hij ook een klein tuintje. In zijn tuintje groeide een reuze bloem. Volgens hem was het een toverbloem die alle kabouters betoverden als ze niet deden wat hij zei. Hij verzorgde de bloem heel goed. De hele dag liep hij met een hark en een gieter rond. Kabouter Frishark genoot ervan als hij kabouters nat gooide.

Een enkele keer had een kabouterdje het geluk dat hij niet met modder werd besmeurd. Maar kwam hij kabouter Frishark tegen, dan werd hij opgefrist met wel vijf emmers water. Natuurlijk probeerde hij weg te rennen voordat

kabouter Frishark hem drijfnat gooide, helaas mislukte het vaak. De arme kabouter bibberde van de kou door de natte kleren die aan zijn lichaam plakten. En alsof dat niet genoeg was, probeerde kabouter Frishark met zijn hark de baardjes in de war te harken. Wanneer dat lukte danste hij van plezier.

Mevrouw Plumhaan woonde in de appelboom. Ze was de vreemde vogel van het dorp. In haar pas gebouwde nest had ze vijf eitjes gelegd. Als de kabouters schaterlachten om hun grappen, werd ze heel boos. Door de herrie kwamen haar eitjes niet uit, zei ze. En ze wilde graag kindertjes. Om de kabouterijtjes te plagen liet ze harde appels op hun mutsjes vallen.

Aan de andere kant van de dikke appelboom woonde kabouter Borstelstok. Hij was heel verlegen. Het liefst gluurde hij naar iedereen vanachter de stam van de appelboom. Op deze manier hoefde hij met niemand te praten en hield hij alles wat er in dorpje Paddenstoel gebeurde in de gaten. De kabouters dachten dat hij wilde plagen door te zwijgen als hem iets werd gevraagd. Maar hij durfde niets te zeggen omdat hij bang was dat ze hem uitlachten. Zijn paddenstoel groeide op een heel klein grasperkje dat hij altijd schoonveegde. Het liefst zat hij in het gras met de bezem in zijn handjes. Hij begroette de lieveheersbeestjes en de bos torren die langskwamen. De egeltjes zei hij gedag als ze over het slinger- de slang paadje liepen. Verder sprak hij niet veel.

Tegenover het grasperkje van kabouter Borstelstok aan de overkant van het slinger- de slang pad woonde de oudste en meest wijze kabouter Groenmuts. Hij had een paddenstoelhuisje waarvan de hoed een beetje scheef stond. Eigenlijk was hij de enige kabouter die niet plaagde maar wijze raad gaf. De andere kabouters vonden de wijze raad van kabouter Groenmuts dikwijls overdreven. Ze vonden dat ze door zijn wijze raad enorm geplaagd werden. Niet één kabouter vroeg hem daarom iets. Ongevraagd waarschuwde kabouter Groenmuts iedere kabouter die het slinger- de slang pad tot het einde toe wilde volgen voor de plaagkabouters. Hij gebaarde met zijn hand en wijsvinger en zei: